

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eustathio Diacono. 110.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

λαίφρονον τοῖς πολλοῖς τῆς ψυχῆς
κινημάτων. ἐπειδὴ γὰρ μόνων τῶν ὑ-
γρῶν ἢ θοποῖον ὁ οἶνός ἐστι, κίρνασαι τρέ-
πον πινά τοῖς τρέποις τῶν ἡρώων.
ὡς ὅποιον γὰρ ἂν ἦδος ὡσεὶ ἐχθῆ,
ποιῶντα καὶ τὰ πάθη σποφάει, οὐ μὴ
ὄντα αὐτὰ κατασκευάζων, ἀλλὰ κε-
κρυμμένα γυνῶν. τὸ γὰρ πεπλασμέ-
νον ἦδος ἀπαμφιάσας, ἐμφανῆ τὰ λα-
θεύοντα, ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαι κεχα-
ρηκε τὸ τοιοῦτο, λεγόντων πολλῶν, Ἐν
οἴνῳ ἀλήθεια. τοὺς μὲν γὰρ δοκούντας
σεμνότητος δόξῃ ἐναβρυνεῖ. Ἐλα-
λητικούς τῶν σπορήτων πολλάκις ἐ-
δείξε, καὶ ὅσῳ ἀρρητον ἀμεινον, εἰπεῖν
παρεσκεύασε. τῶν δὲ σποδοσπονηρίας
πολλάκις εἰς ὀργὴν ἐκτραπέντας,
μειλιχίους τε καὶ σφάγας ἤλεγξεν ὄν-
τας, τῶν μὲν, τίω ὅτι σεμνότητι δό-
ξαν τῶν δὲ, τίω ὅτι τῇ ὀργῇ αἰτίαι
ἐξαφανίσας. οὐ γὰρ τὰ μὴ ὄντα κατα-
σκευάζει, ἀλλὰ τὰ ὄντα μὲν, λαίφ-
ροντα δὲ, δημοσιεύει.

Εὐσταθίου Διακόνου. ρι.

Διὰ θαυμάζω, ὅπως νόσημα τυραν-
νικὸν καὶ ἀνήμερον, ἠδονῆς μὲν ἀειρον,
κόλασιν δὲ ὄδινον, κεκράτηκε μὲν πά-
σης ἡλικίας, ἐχεύασατο δὲ πᾶσαι
ἀξίαι, ἐλυμνήσθη δὲ πᾶσαν εὐκοσμίαν.
ἕκαστος γὰρ τὰ ἑαυτοῦ πλάσματα πα-
ρεῖς μέγιστα ὄντα, καὶ συγνώμης πολ-
λάκις μείζονα, τὰ τῶν πέλας ἐλάτ-
τονα ὄντα, πολλάκις δὲ καὶ συγνώμης
ἀξία, πολυπραγμονεῖ, καὶ λυπεῖται
μὲν περὶ τῶν οἰκείων λογίζόμενος,
ἀγαλλεταὶ δὲ περὶ τῶν ἀλλοτρίων
διαλερόμενος, καὶ εἰς τὸ τὰ τῶν ἄλ-
λων πολυπραγμονεῖν καὶ καταδικά-
ζειν δαπανᾷ τὸν οἰκεῖον χρόνον. καὶ
ἑαυτῷ μὲν καὶ ἰσὺς ὅσας σπολογίας
ποιεῖται, τῶν δὲ πηλοῖον πικρὸς
καὶ ἀπαραίτητος καθίεται δικαστής, καὶ
δοκοῖεν σπολογίας εὐλόγως πλάττειν.
καὶ τοίνυν τοὺς βουλομένους ἡρε-
πείαν τῷ τοῖσ' τῷ ὅτι πηλοῖον νοσῶντα,

que latent. Quoniam enim vinum humi-
dorum duntaxat mores informat, vrentiū
moribus quodā modo miscetur. Etenim
pro iis moribus, quibus adhibetur, eisdem
quoque affectus ostēdit: non quidem eos,
cū non essent, efficiens, verū abstrusus
& occultos denudans. Siquidem fictis
moribus detectis, ea, quæ in obscuro erant,
patefacit. Vnde etiam illud in proverbiū
abiit, dicentibus multis, In vino verita-
tem sitam esse. Quippe eos, qui grauitatis
existimatione gloriari videbantur, arcano-
rum enunciatores sæpenumero demon-
strauit, effecitque, vt quod tacitum tenere
præstiterat, effutirent. Ac rursū eos qui
improbis odio persæpe ad iracundiam
concitati fuerant, blandos ac mansuetos
esse ostendit. Atque ita & famam illam
gloriæque grauitatis, qua illi florebant,
& iracundiæ culpam, qua isti laborabant,
extinxit ac deleuit. Neque enim quæ non
sunt, efficit: verū quæ occulta & ab-
strusa sunt, euulgat.

Eustathio Diacono. ιιϞ.

Magna me admiratio tener, quoniam
pacto tyrannicus, ac sæuus morbus, volupt-
tatisque omnis expers, & cruciatum par-
turiens, tum omnes cuiusvis ætatis supe-
rarit, tum omnes cuiuslibet dignitatis
subegerit, ac denique ornatum omnem ac
modestiam labefactarit. Vnusquisque enim,
prætermisissis peccatis suis, & quidem gra-
uissimis, veniæque persæpe maioribus, alio-
rum errata, tametiam leuiora, veniæque sæ-
penumero digna curiosè inquirat: ac sua
quidem supputans mœrore afficitur: de
alienis autem verbâ faciens, exultat, lati-
tiæque perfunditur, atque in aliorum a-
ctioibus perscrutandis & condemnandis
tempus omne suum conterit. Ac sibi ipsi
quidem falsas etiam defensionibus purga-
tionisque comparat: aliorum autem acer-
bus & inexorabilis Iudex sedet, etiam si
alioqui iustis excusationibus affluere vi-
deantur. Quocirca iis, qui huiusmodi

V iij

morbo medicinam excogitare cupiunt, faciendum est, ut animi oculus ab alienis rebus ad delicta sua conuertant, linguamque suam assuefaciant, non ad alios, sed ad seipsos acri & vehementi oratione insectandos. Hoc enim iustitiam parturit (dic enim tu prior, inquit, iniquitates tuas, ut iustificeris:) illud autem maiorem condemnationem parit. Graue est enim, atque absurditatem omnem excedens, eos qui magnis criminibus se deuinciunt, iis qui nihil, aut parum peccant, succensere.

Zenoni Diacono. III.

Ne illis, ô amice, te compares, qui læto quidem atque alacri animo diuinam prædicationem susceperunt, verùm semen in animi penetralia minimè transmiserunt. Nam cum leuiter duntaxat atque in superficiali confiti, nec radicibus altè defixi essent, dicto citius exaruerunt, nec maturum vllum fructum extulerunt, verùm ipsi à tentationibus oppressi sunt. At verò illis altè defixis, culmisque ac fructibus abundantibus, quorum spicæ vberes ac fructu graues propendent & inclinantur, ob maturum messis tempus messorum falcè tantùm non vocantes. Etenim probè norunt, Christum Angelis, ut huiusmodi homines in caelestes sedes comportent, præcepisse: quò nimirum, yna festum celebrent, ac regnent, sempiternaque animi lætitia perfruantur.

Eutonio Diacono. II2.

Quandoquidem oculus vniuersum corpus moderatur, facièmque exhilarat & exornat, atque omnium membrorum lucerna est, propterea veli t in regia quadam fede collocatus est, ut qui supernam sedè nactus sit, aliisque sensibus præsideat. Quemadmodum enim Sol in terrarum orbe, sic quoque oculus in corpore est. Et quemadmodum ille, si extinguitur, omnia perturbabit: sic etiam extincto oculo, & pe-

πι, σφένειν τὸ τῆς ψυχῆς ἕμμα ἀπὸ τῆς ἀλλοτριῶν ἐπὶ τὰ οἰκεία πλημμελήματα, καὶ τὴν γλῶτταν ἐξέειν μὴ κατὰ τῆς πέλας, ἀλλὰ κατὰ ἑαυτῆς καταφορικῶς λέγειν. Τὸ τοιοῦτον γὰρ διακρίσιον ἀδίνει. λέγει γὰρ σὺ τὰς ἀμαρτίας σου ἐρωτῶν, ἵνα διακριθῆς. ἐκείνο δὲ μείζονα κατὰ κρίσιν πικτεῖ δεινὸν γὰρ, καὶ πάσις ἀποπίας ἐπέκεινα, τὰς μεγάλα πλάοντας, τοῖς ἔδδεν ἢ μικρὰ πλημμελοῦσιν ἐπιτιμᾶν.

Zήνωνι Διάκονῳ. ΡΙα.

Μὴ ἐκείνοις, ὡ φιλότις, σαυτὸν παραβαλλε, τοῖς ἀεὶ χαρῶς μὲν τὸ εἶναι ὑποδέξασθαι κηρυγμα, μὴ ἐν βίῳ θει τῆς ἀγαθῆς παραπέμψασι τ' ἀπόροι. ἐπιπολαῖοφυτοι γὰρ καὶ ἐπιπολαῖοεἰσι γερονότες, γὰρ τὸν ἢ λόγος ἀπέξηραίνθησαν, κατὰ τὸν μὲν ἀειμον μὴ ἐπινοχότες, τῆς δὲ σφραγμαῖς ἔργον γενημένοι. ἀλλ' ἐκείνοις τοῖς βαθυρρίζοις καὶ πολυρρίζοις, καὶ πολυκαλάμοις, καὶ πολυκάρποις, ὧν οἱ ἀσάχες κομῆστες, καὶ ὑπὸ τῆ καρπῶν βελῶδομοι κερηβαρῶσι καὶ κέκλιται, ὑπὸ τῆς ἰσχυρῆς ἀμνητὸν ἄρας μοινοῦ καὶ ἐφ' ἑαυτῆς χαλαῶτες, τὸν τῆς βερῶν δρεπάνη. εὐ γὰρ ἐπίσανται, ὅτι τὰς τοῖς τὰς ὁ Χεῖρας εἰς τὰς ἕρανίς λήξῃς ἀποκομίσει τοῖς ἀγγέλοις προσέταξε, συνορτάσσοντας καὶ συμβασιλεύσοντας, καὶ ἀτελευτήτα θυμῆς μετέξοντας.

Εὐτοσίῳ Διάκονῳ. ΡΙβ.

Ἐπειδὴ ὁ ὀφθαλμὸς τὸ πᾶν ἀγαθὸν βερεῖ σῶμα, φαδρῶν τε καὶ κοσμοῦ τὴν ὄψιν, καὶ λυχνος βεῖν ἀπάντων τῆς μελῶν. ἀλλὰ τὸ τὸ ὡς τὸ ἐν πινι βασιλικῶν χρεῖω ἴδονται, τὴν ἄνω λήξιν λαχῶν, καὶ τῆς ἄλλων ἀδύστητων ἀσχεθῆμενος. ὅτι τὸ γὰρ τρεῖς τὸ ἢ λῖος ἐν τῇ οἰκουμένῃ, ἔπειτα καὶ ὁ ὀφθαλμὸς ἐν τῷ σῶματι. καὶ ὡς τὸ ἐκείνος εἰ τῷ λόγῳ βερεῖται πάντα σωταρεῖται.